

Istentisztelet Réde, 2020. november 15. Igézhirdető: Dr. Barta Zsolt

Imádság:

Áldott a Te neved, Felséges Isten,
mindörökkön örökké!
A Te országod örökkévaló ország,
a Te Uralmad nemzedékről nemzedékre van!

Te szabadítottál meg minket
a sötétség hatalmából.
az orozslánok verméből,
az tüzes kemencéből,
minden bajunkból.

Te országodba hívtál minket,
megmostad ruhánkat,
asztalodhoz ültettél,
és jól tartottál házad javaival.

A Te néped vagyunk,
Téged szolgálunk
dicséreteinkkel,
talentumainkkal,
egész valónkkal.

Tiéd az ország, Atyánk,
a hatalom és a dicsőség!
Jézus Krisztus által,
aki népének diadalt ad. Ámen!

Lekció: Jelenések könyve 15,1-4

Textus: Zsoltárok 148

Kedves Testvéreim!

1945 márciusában súlyos harcok folytak Rédén. Március 22-én vonult be a faluba a szovjet sereg Ácsteszer és Csatka felől. A németek előző nap kivonultak, de a vecsenyi erődnél megvetették lábukat és csapatokat küldtek vissza a faluba. Az Újsoron kézitusa alakult ki a katonák között. Egész nap zúgtak az ágyúk mindkét irányból. A kilőtt foszforos bombák felgyújtották a házakat, ólakat, a gránátok megrongálták az épületeket. A templom tetejét és a templom tornyát is találtok érték. A község lelkipásztora egy bizonyos Benkő lelkésszel együtt a pincébe húzódott vissza. Így ír erről: „a lelkészlakás udvarán lévő pincében húzódtunk meg és imádkozva éltük át a rettentő időt, s vártuk minden pillanatban a halált.”

Azért idéztem fel e község történelmének vészterhes napjait, mert ez a bejegyzés elárul valamit a mostani helyzetünkről. A pincében, majd a Súron meghúzódo rédeiek élete csapdába került. Először a föld alá bújtak a bombák elől, majd a jószívű sári gazdák házaiban húzódtak meg négy napig, egy szobában akár huszonöten is. Ebben a tekintetben a mostani járvány könnyebbnek, kíméletesebbnek tűnik. Nem mehetünk más országokba, nem lehetünk kint az utcán este nyolc után, nem mehetünk étterembe és templomba sem, nem tanácsos sehová sem menni – de azért saját otthonunkban lehetünk, van élelmünk, meleg a házunk, és ha közel vannak hozzánk a szeretteink, akkor még társaságunk is lehet. Tehát nem lenne okunk panaszra.

Azonban éppen itt lehet megragadni ennek a járványhelyzetnek az alattomoságát, a lelket és hitet romboló erejét. Mert amit életnek nevezünk, az nem csupán táplálékból és hőmérsékletből áll. Mindez fontos, de nem minden. Életünk közösségből, emberek találkozásából, akik szeretik egymást és haragszanak egymásra, kibékülnek és összevesznek, együtt imádkoznak és együtt úrvacsoráznak. Az emberi közösség azonban a minimumra csökken ezekben a hetekben és hónapokban. A fejlett technika valamiképpen enyhít ezen: amikor látjuk a távoli szerettünk képét és halljuk a hangját, az jobb, mint a semmi. De azért csak kicsivel. Semmi sem pótolhatja azt, amikor a nagymama befonja unokája haját, amikor közről halljuk egymás hangját, megfogjuk egymás kezét. Ez a járvány az Egyházat is megtámadja, amely mindenek előtt közösség Krisztussal és

közösség egymással. Semmilyen internetes oldal nem tudja pótolni azt, amikor a Krisztusban hívők együtt énekelnek, megérintik a templom padját, vagy kezükkel elveszik Krisztus testének és vérének jegyeit az úrasztalánál. A hadsereg nem hadsereg ha a katonák nem találkozhatnak egymással. Az állam megszűnik létezni, ha az állampolgárok nem érintkeznek. Az Egyház léte is veszélybe került, amikor nem tudunk közösen átitatódni Krisztusunk kegyelmével. Az Egyház, amely Krisztus teste, ezekben a hetekben szétszórattatásban él, mint egykor Izráel fiai Babilonban, vagy az üldözött keresztyének, akik nem mertek összegyűlni. Nem tud úgy élni, ahogyan életszüksége megkívánja, nem tudja úgy dicsérni Istent, ahogyan kellene. A járvánnyal omladoznak a közösségek és ez az időszak megpróbálja a keresztyén Egyház egészét. Ennek az időszaknak a próbatételeit számba kell venni, őszintén ki kell mondani, hogy roncsolódik a Krisztus-test. Ezekben a hetekben sok ember anyagi helyzete romlik, de még több emberi közösség, emberi szövetség múlik el, a Krisztus-test Egyház tagjai is távolodnak egymástól és hitük veszélybe került. Erre készülünk most is, ez fog történni velünk.

Mire tekintsük és mit tegyünk ebben a helyzetben, hogy a kár minél kisebb legyen és megtaláljuk azokat az áldásokat, amelyeket Isten valahogy mégis ezekben a hetekben készített el nekünk? Először is vegyünk bátorítást abból, hogy az istentisztelet nem szűnik meg! Az istentisztelet ugyanis nem a rédei templomban kezdődik vasárnap 10-kor és nem is ér véget 11-kor. Istent nem is csak az az 50-70 ember tiszteli, aki idejár a templomba. Az istentisztelet a földön akkor kezdődött, amikor Isten azt mondta a vizes sötétségnek, hogy „legyen világosság” és szavára világosság támadt. Az a fény, amely beragyogta a földet, az a fény volt az első imádság. Az első Istent dicsőítő ének annak a madárnak a hangja volt, amelyik először nyitotta ki csőrét. A zsoltáros ránézett az égre és azt mondta, hogy az „egyek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny” (Zsolt 19,1). A vizek zúgása, a jégeső, a hó és a köd, a hegyek és a tenger mélyén úszó lények Isten kórusának énekesei – mély és magas hangjukkal egy éneket énekelnek: Dicsőség Istennek. De nem csak ez a világ tiszteli Istent, amelyet szemünkkel látunk, hanem a láthatatlan angyalok és mennyei lények is ott állnak Isten és a bárány színe előtt, éjjel és nappal szüntelenül éneklük: „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki eljövendő” (Jel 4,8). A mennyei lények ott hódolnak Jézus előtt, aki meghalt és mégis él. Végül pedig a győzedelmes Egyház is Istent dicsőíti. A Jelenések könyvében elénk tárul azoknak az imádsága és hódolata, akik már megérkeztek Istenhez, és nem szomorkodnak többé. Ők is az Istent magasztalják. Az istentisztelet tehát nem marad el Rédén, sem máshol a világon: a teremtett világ, Isten angyalai és a győzedelmes Egyház szüntelen Istent dicsőíti. A mi istentiszteletünk nem más, mint amikor a későn kelő gyerek megérkezik a kórusba, a próbára, amelyet már elkezdtek, igyekszik beállni a sorba és felvenni a ritmust, a tempót a többiekkel. Amikor mi idejövünk, talán fáradtan, talán leragadva a hét eseményeiben, akkor Isten angyalai és a feketerigók a réten már régen zengik a szépséges éneket. Kálvin János a maga imádságában, amelyet az istentisztelet elején imádkoztunk, szépen összefoglalta ezt: „Íme, egybegyűltünk itt és a szentek egyességében, az angyalok és üdvözült lelkek társaságában trónusod elé visszük áldozatunkat.” Az istentisztelet tehát nem velünk kezdődik, és Isten dicsőségét nem is tudjuk kisebbé tenni azáltal, hogy kimaradunk a teremtett világ istendicsérő himnuszából. Isten kedvét leli abban, amikor rédei népe egy szívvel magasztalja őt. Örül nektek, amikor szívből imádkoztok, szereti, amikor őszintén énekeltek és meghalljátok szavát. Nekünk pedig létszükségletünk, hogy Krisztus irgalmában részesedjünk. Nekünk nagyobb szükségünk van az istentiszteletre, mint Istennek. Merítsünk bátorítást abból, hogy ez a tisztelet folytatódik, kiteljesedik ebben a világban akkor is, ha most ideiglenesen mi itt nem tudunk találkozni! Vegyétek észre a teremtett világ énekét és emlékezzetek a győzedelmes Egyház énekére! Maradjon veletek ez az istentisztelet!

A keresztyén hitnek mindig két része van: az egyik a közös, a másik, amit az egyes ember a saját életében megél. Mind a kettőre szükség van. Krisztus az Egyházban osztja meg a maga kegyelmét, az Egyházban hatja át az embert Istennek olyan ereje, amely az elkülönült ember életében nincs jelen. Az Egyházban gyakoroljuk a felebaráti szeretetet és Isten az Egyházban mutatja meg, mit tervezett el az egész világgal. Ugyanakkor erős keresztyének nélkül nincs erős Egyház. Ez a járványos helyzet lehetőséget ad arra, hogy mindenki megerősítse saját keresztyén életét. Talán időnk is több lesz és használjuk is arra, hogy naponta rendszeresen imádkozunk, olvassuk és tanulmányozzuk a Szentírást, lelki olvasmányokat olvasunk. Ezt fogjuk segíteni azzal, hogy hetente írásokat, lelki olvasmányokat küldünk egyháztagjainknak, illetve mindazoknak, akik kérik. A rendszeresség igen fontos. Ne csak időnként, alkalmanként imádkozzunk, hanem legyen része a napi életnek! Ne csak magunkért imádkozzunk, hanem szeretteinken túl mások szükségéit és hiányait is vigyük Isten elé! És ha lehet ne csak egyedül imádkozzunk, hanem családtagjainkkal együtt. Emlékezzetek arra, hogy Isten erői hatják át az imádkozó közösséget. Ennek a járványnak a legnagyobb ereje a monoton egyhangúság – egybe fognak folyni a napok, nem történik semmi, mindig csak kicsit lesz rosszabb. Ezt a monotóniát az imádkozás rendszerességével tudjuk megtörni. Engedjük, hogy Isten rendje rendezze napunkat: imádkozz reggel és este, és ha lehet délben is állj meg egy rövid fohászra! Ahogyan 1945-ben a falu lelkipásztora a pincében imádkozva virrasztotta át az éjszakát, ti is könyörögjétek e veszedelem idején. Nincsenek bombák, de a veszély ugyanolyan nagy. Minden imádságodban és minden könyörgésedben emlékezz meg az Egyházzal. A zsidó emberek otthonukban is megemlékeztek az Úr házáról. Még otthon is arra vágytak, hogy az Úr házában lakozzanak életük végéig. Még otthonról is templomba vágytak, a templom tornyaira emlékeztek és még a templom pora is kedves volt nekik: „Uram, szeretem a te házában való lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét” (Zsolt 26,8). Imádkozzatok, hogy az ördög ne szórja szét Isten legelőjének nyáját!

A rédeiek 1945 nagypéntekén tértek vissza a faluba. Feldúlt házak várták őket. Összesen 27 személy halt meg. Húsvét két napján könyörgő istentiszteletet tartottak és húsvétkor álltak neki eltemetni a halottakat. A rendes istentiszteleti élet a húsvét utáni vasárnap indult meg. Mi nem tudjuk, mikor térünk vissza. Ki kell mondani azt is, hogy nem tudjuk azt sem, ki fog visszatérni és ki nem. Órizzétek meg a hiteteket, imádkozzatok! Tartsátok meg a hitet! Keressétek meg az áldást, amit Isten elrejtett! Gondoljatok az angyalok énekére, amellyel éjjel és nappal körülveszik Istent. Kérjük az Istent, hogy minél hamarabb engedje meg nekünk, hogy kórusába mi is beálljunk, és együtt dicsérjük őt a teremtés minden szegletével és mindazokkal, akik már megérkeztek hozzátok! Ámen!

Ének: 150,1 Dicsérjétek az Urat